

Τέθκοιαι-γενναῖκαν ἔν εἶδα καξτήν τξαι γιναιξίναν, νά τρώη πάτσον τξαι κλοτσάν τξαι πάλε νά 'ν' άξίνα (ἔν εἶα = δέν εἶδα, άξίνα = γαιδούρα) Κύπρ. 2) Ὁργίλος, θυμώδης ἔνθ' άν. Συνών. γιναισιάρης, γιναιτλήης.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιναισιάρης Ἀθῆν. Μέγαρ. Προπ. (Πέραμ.)

γιναισιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. *γιναισιάρης* Δ. Κρήτ. ῥ'νατσάρ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) *διναισιάρης* Χίος δ'νατσάρης Ἰμβρ. Θηλ. *γιναισιάρισσα* Κύπρ. Ουδ. *γιναισιάρικο* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - α ρ η ς.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἔνθ' άν.: "Οτινα τύχη κιανεις ἀποὺ τσι γαιδάρους ἱναισιάρης, αὐτὸς ἀποὺ τὸν ἔχει σέρνει τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη (= ὑποφέρει πολὺ) Κρήτ. Κιαιμιὰ βολὰ τὸ ἱναισιάρικο λειανό, ἐκεῖα πὺν πορπατεῖ φαίνεται δὸν πὼς θωρεῖ σφάδαμα (λειανό = γάιδαρος, σφάδαμα = φάντασμα) αὐτόθ. 2) Ὁργίλος, μνησίκακος ἔνθ' άν.: Τί ῥ'νατσάρ'ς πὺν 'ν' αὐτὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Εἶνι πὺνλὸ ἱναισιάρη ἡ νύφ' μας αὐτόθ.

γιναισιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης.

Μετὰ πείσματος, μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, πεισματικά.

γιναισιάρικος ἐπίθ., ἑνιαχ. γιναισιάρ'κους Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) ῥ'νασιάρ'κους ἑνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ί τ ι κ ο ς.

Γιναισιάρης, τὸ ὅπ. βλ.

γιναισομούλαρο τό, ἑνιαχ. δ'νατσομούλαρον Ἰμβρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης καὶ τοῦ οὐσ. μ ο υ λ ά ρ ι. Μεταφ., ὁ πείσμων, ὁ ἰσχυρογνώμων.

γινάτω ἐπίθ. θηλ., ἑνιαχ. ἱνάτω Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς -ω θηλ., ὡς Ἀράπω, Μαγδάλω, μουντζούρω, τσουράπω κ.τ.τ.

Γυνή πείσμων καὶ ἐχθρικῶς διακειμένη: Τί θέλεις, μωρ' γινάτω, πὺν ἀπὸ τὸ ἱνάτι σου δέν ξέρεις τί κάνεις; Πβ. γιναισιάρης.

γινάτωμα τό, ἑνιαχ. ἱνάτωμα Νάξ. Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γιναιτώρω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἱναιτώρω.

Πεῖσμα, ἐναντίωσις ἔνθ' άν.: Μὲ τὸ ἱνάτωμα πὺν 'χει, δὲ θά πάη καλὰ Μηλιώτ.

γιναιτώνω, κοιν. ἱναιτώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Μαζαίικ. Σουδεν. κ.ά.) ἱναιτώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.) Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ναιτώνω Πελοπν. (Καρδαμ.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κορινθ.) γιναιτώνω Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) ῥ'νατώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.) διναιτώνω Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἱνάτι καὶ δινάτι.

Ἐνεργ., ἐξοργίζω, κάμνω τινὰ νὰ πεισμώσῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Σουδεν. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.)

Χίος κ.ά.: Μὴν τὸ ἱναιτώνης τὸ σκυλλί, θὰ σὲ φάη Κορινθ. Τί τὸν ἱναιτώνεις τὸ γέρο; Καλάβρυτ. Γιατί τοῦ ῥ'νατώ'ης τοῦ πιδί, μωρέ; Ἀχυρ. Μὲ ἱνάτωσε, καὶ δέν ἤξερα τί τοῦ ἔλεγα Κορινθ. Ἐινάτωσές με τὴν ἄλλη βολὰ, καὶ 'ιὰ φτό δέν ἐξαναπέρασα Ἀπύρανθ. Σ' ῥ'νατούσα (ὠργίσθην ἐναντίον σου) Ὑπάτ. Καὶ ἀμτβ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Σούλ. Φροσύν.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Καρδαμ. Κορινθ. Μαζαίικ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ.) Χίος κ.ά.: Μὶ καὶ'ς νὰ ῥ'νατώνου, κὶ δὲ θὰ πᾶμι καλὰ Ἀχυρ. Ἰνάτουσι, ἀβ' δέν δὸν ἐδουκά μι τοὺ γουμάρ' (ἀβ' = πὺν) Ἀνατολ. Ἰνάτουσα, κὶ δέν πῆγα Μακεδ. Νεάτωσε, πὺν δέν τοῦ περνᾷ ποτὲ Καρδαμ. Ἐνιάτωσε, τῶαὶ δὲ μιλάει Κορινθ. Στάκα λίγου ν' ἀκού'ης, κὶ μὴν ἱναιτώ'ς ἔτσ', γιατί κανένας δὲ σὶ σκιάζιτι Ζαγόρ. Καὶ μέσ. γιναιτώνομαι Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ. κ.ά.) Ἀμα τοὺν ἀκού' νὰ λέη βλακεῖς, ῥ'νατώνομι, κὶ μοῦ 'ρχιτι νὰ δὸν δείρου Ἀκρ. Ἐιναιτώθηκε, βὸ 'ίνηκε Τοῦρκος (βὸ = πὺν) Ἀπύρανθ. Ῥ'νατώ'κα πὺνλὸ Ὑπάτ. Χτυποῦν ἀλύπητα σὰ γιναιτωμένα ἀπὸ ζούλεια κριάρια Λακεδ. Ῥ'νατώ'καμι γιὰ τοὺ τίποντα Ἀχυρ. Θά 'ναι γιναιτωμέν' ἡ πεθερά μ', πὺν χάθ'κι ὅλ' τ'ν ἡμέρα Κόνιτσ.

γινίσκομαι Κύπρ. γενίσκομαι Κύπρ. γινίσκουμαι Κύπρ. γενίσκουμαι Καππ. (Φερτ.) ἑνίσκομαι Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκομαι Καππ. ἑνίσκομαι Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. ἑνίσκομαι Καππ. (Ἀραβάν. Φλογ. κ.ά.) ἑνίσκουμαι Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Φερτ.) ἑνίσκουμαι Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνίσκομαι Καππ. (Οὐλχ.) ἑνέτθουμαι Πόντ. (Ἰνέπ.) γινίσκω Κύπρ. Πάρ. Παρτ. ἑγινίσκουμουν Κύπρ. ἑγινίσκουμουν Πόντ. (Οἶν.) ἑνίσκουμουν Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκουμουν Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνισκότομαι Καππ. (Σίλ. Φερτ.) ἑνισκότομαι Καππ. (Φλογ.)

Τὸ Βυζαντ. γινίσκομαι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Δουκ. ἐν λ. γινίσκεσθαι. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 299 κέξ. Πβ. καὶ Μαχαίρ. (ἐκδ. R. Dawkins) 1, 2: «τὰ πάντα διαβαίνουν καὶ τὰ γινίσκονται ἑξηγοῦνται». 1, 46: «θωρῶντα ἡ ρήγαινα ὅτι δέν ὠφελεῖ... παρὰ σκάνταλον ἐγινίσκετον». Οἱ λοιποὶ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., σχηματίζονται ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι. Καὶ ὁ τύπ. γενίσκομαι ἤδη Βυζαντ. Ὁ τύπ. ἑνέτθουμαι πιθαν. κατ' ἀντιμετάθ. ἐκ τοῦ *ἑνίσκουμαι > ἑνίσκομαι. Πολλάκις ὁ ἀόρ. κατὰ τὸ γίνομαι.

Α) Ἄνευ κατηγ., εἰς τινὰς τῶν βασικῶν σημασιῶν τοῦ γίνομαι: 1) Γίνομαι Α1, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Σίλ.): Κλέφτης ἑνίσκιτι (ὁ κλέπτης γίνεται, γεννᾶται). 2) Γίνομαι Α3, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Τὰ πούλλια ἑνίσκονται (τὰ πούλλια μεγαλώνουν). 3) Γίνομαι Α4, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Παίρουν κ' ἐτὸ ἑνίσκονται τρία. 4) Γίνομαι Α5, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Νίδκεται σὸ Πρεκόπ' παναθρ'. Μέγα γιορτὴ ἑνίδκεται πᾶν χρόνος (μεγάλῃ ἐορτῇ γίνεται κάθε χρόνο).

Β) Μετὰ κατηγ., γίνομαι Β1 Καππ. (Ἀραβάν. Σίλ. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., Τζωπρ. τραοῦδ. 2, 55: Τὰ φθάχα μας ἑνιδκόνται τοῦπᾶν (τὰ παιδιὰ μας γίνονται βοσκοὶ) Φλογ. Ἀκουσεν ὁμως ὁ βασιλιάς πόξω πόξω γιὰ τὴν ὀρνιθα τῆς γειτόνισσάς του πὺν ἐγινίσκετον κοπέλ-λα (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Γινίσκεται τξαι τξείνη ἑνα τάσιμ- μ' ἑναν ἄλυσον χοντρον τξ' ἔμπηκεχ- χαμαὶ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἐγὼ σκαλὶ ἑνίσκομαι (ἐκ παραμυθ.) Σι-

